

рішення суду на строк до 10 діб опечатувати архіви, каси, приміщення (за винятком жилих) чи інші сховища, брати їх під охорону, а також вилучати предмети і документи у порядку, передбаченому КПК України [3].

Національне бюро може від імені України надавати міжнародні доручення щодо проведення оперативно-розшукових та слідчих дій, укладати угоди про співробітництво з питань її повноважень з іноземними і міжнародними правоохоронними органами та організаціями, звертатися від імені України до іноземних державних органів в установленому законодавством України та відповідних держав порядку тощо.

Національне бюро може створювати та брати участь у міжнародних слідчих групах відповідно до цього закону та інших законодавчих актів та міжнародних договорів України, залучати до роботи іноземних експертів у боротьбі з корупцією, мати інші повноваження, пов'язані з виконанням нею своїх обов'язків.

Отже, детективи Національного антикорупційного бюро України є важливим суб'єктом кримінально-процесуальної діяльності, який наділений широким спектром повноважень, необхідних для забезпечення виконання завдань кримінального судочинства.

Література

1. Кримінальний процесуальний кодекс України. [Електронний ресурс] – Режим доступу: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/4651-172>.
2. Закон України «Про Національне антикорупційне бюро України» від 14 жовтня 2014 р. № 1698-VII [Електронний ресурс] – Режим доступу: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1698-183>.
3. Про недоліки створюваного в Україні антикорупційного бюро / РБК-Україна, 15.10.2014 [Електронний ресурс] – Режим доступу: <https://daily.rbc.ua/ukr/show/o-nedostatkah-sozdavaemogo-v-ukraine-antikorrupsionnogo-15102014154000>.

Іван Євгенович Ткаченко, Ілля Євгенович Ткаченко –
студенти III курсу Сумської філії

Харківського національного університету внутрішніх справ
Науковий керівник: Людмила Михайлівна Соловійова – старший
викладач кафедри юридичних дисциплін Сумської філії
Харківського національного університету внутрішніх справ

ПРОЦЕСУАЛЬНИЙ ПОРЯДОК ПРОВЕДЕННЯ ЕКСТРАДИЦІЇ

Проведення видачі особи (екстрадиції) у кримінальному провадженні щодо злочинів міжнародного характеру здійснюється згідно

з вимогами міжнародних договорів та національного законодавства держав, однак має свої особливості, адже злочини міжнародного характеру розглядаються як «екстрадиційні».

Екстрадиція – передача підозрюваних, обвинувачених чи підсудних осіб державою, на території якої вони перебувають, іншій державі (на її вимогу) для притягнення їх до кримінальної відповідальності та покарання.

Виходячи зі змісту ст. 574 КПК України, видачі підлягають такі категорії осіб:

- підозрювані під час провадження на стадії досудового розслідування;
- обвинувачені (засуджені) у провадженнях на стадії судового розгляду або виконання вироку.

Видача особи (екстрадиція) є формою міжнародного співробітництва у кримінальному провадженні (ст. 542 КПК України), її порядок регламентується главою 44 КПК України «Видача осіб, які вчинили кримінальне правопорушення (екстрадиція)» й застосовується за умови перебування особи, що вчинила кримінальне правопорушення (злочин) в одній державі, на території іншої. Зупинимось на розгляді цього питання детальніше [1].

Відповідно до норм ст. 2 Європейської конвенції про передачу засуджених осіб 1983 р. особу, засуджену на території однієї держави, може бути передано на територію іншої держави для відбування призначеного їй покарання. Виходячи із вказаної норми, можемо дійти висновку, що передається особа, засуджена за вчинення злочину, відносно вказаної особи ухвалено вирок і рішення за даним вироком є остаточним, тобто в такому разі особа засуджена за вчинення злочину, відносно цієї особи ухвалено вирок в державі винесення вироку і ця особа передається для відбуття покарання в державу виконання вироку.

Згідно з Європейською конвенцією про видачу правопорушників видача особи здійснюється за умови вчинення нею злочину, за який за законодавством сторони, що вимагає видачі, може бути призначено покарання у вигляді позбавлення волі строком не менше як один рік.

При отриманні повідомлення про місцеперебування в іноземній державі особи, яка підлягає видачі правоохоронним органам України, орган, що проводить розслідування у справі, готує обґрунтований запит і невідкладно надсилає запит до Генеральної прокуратури України. Відносно підсудного запит готується до Міністерства юстиції судом, у провадженні якого знаходиться справа.

Вимогу до іншої держави про видачу обвинуваченого формулює і направляє Генеральний прокурор України за поданням прокурора, який здійснює нагляд за розслідуванням справи, а вимогу про видачу

підсудного направляє Міністр юстиції України за поданням суду, в провадженні якого знаходиться справа.

Генеральна прокуратура України після вивчення та перевірки матеріалів, за умови наявності передбачених законом підстав для звернення, скеровує запит до Міністерства юстиції України.

У разі знаходження кримінальної справи щодо розшукуваної особи в провадженні суду або потреби приведення до виконання вироку суду щодо такої особи запит про видачу надсилається до Міністерства юстиції України через відповідне управління юстиції.

Міністерство юстиції України після вивчення та перевірки матеріалів у разі належного їх оформлення, наявності підстав і відсутності перешкод, передбачених Конвенцією, готує і в якомога коротший термін надсилає відповідному органу іноземної держави запит про видачу особи в Україну для притягнення до кримінальної відповідальності або для приведення до виконання вироку суду.

Після закінчення провадження у справі щодо виданої особи органом, у провадженні якого була кримінальна справа, до Міністерства юстиції України надсилається належним чином завірена копія постанови або вироку для подальшого інформування відповідного органу іноземної держави.

Специфічною метою екстрадиції є передача особи, яка вчинила злочин, для кримінального переслідування, винесення або виконання вироку. Екстрадиція не виходить за рамки кримінального судочинства, вона є одним із етапів кримінального процесу, кінцевим результатом якого є покарання особи за вчинений злочин [2, с. 144].

Крім того, міжнародні договори передбачають низку підстав, за яких видача не відбувається. Мова йде про «політичні правопорушення», «військові правопорушення», «фінансові правопорушення» (ст.ст. 3-5 Європейської конвенції про видачу правопорушників 1957 року) [3, с. 12-111].

Окремої уваги у кримінальному провадженні щодо злочинів міжнародного характеру потребує тимчасова видача особи (ст. 579 КПК України). Однак, поняття «видача особи (екстрадиція)», «тимчасова видача особи», хоча і мають спільні ознаки, але є різними заходами, яким притаманна низка відмінностей. Основна відмінність видачі особи (екстрадиції) та тимчасової видачі особи полягає у меті вказаних заходів й, звісно, засобів, що застосовуються для її досягнення. Так, мета видачі особи (екстрадиції) – це видача особи державі, компетентними органами якої ця особа розшукується для притягнення до кримінальної відповідальності або виконання вироку. Мета тимчасової видачі особи – проведення процесуальних дій з особою з метою недопущення втрати доказів у кримінальному провадженні або запобігання закінченню строків притягнення до кримінальної відповідальності [4].

Нині окреслена діяльність потребує комплексного дослідження, більш глибокого аналізу теоретичних та практичних питань видачі особи (екстрадиції).

Література

1. Кримінальний процесуальний кодекс України. Закон України «Про внесення змін до деяких законодавчих актів у зв'язку з прийняттям Кримінального процесуального кодексу України»: чинне законодавство з 19 лист. 2012 р.: офіц. текст. – К.: ПАЛИВОДА А. В., 2012. – 382 с.
2. Удалова Л. Д. Прокурорський нагляд за екстрадицією особи: навч. посіб. / Л. Д. Удалова, В. І. Мотиль, О. М. Гумін. – К.: Скіф, 2012. – 144 с.
3. Європейська конвенція про видачу правопорушників від 13 груд. 1957 р. з двома Додатковими протоколами 1975 та 1978 рр. // Збірник міжнародних договорів у кримінальних справах. Багатосторонні договори. – К., 2006. – С. 12-111.
4. Чорноус Ю. М. Видача особи (екстрадиція) у кримінальному провадженні щодо злочинів міжнародного характеру // Вісник кримінального судочинства № 1/2015. [Електронний ресурс] – Режим доступу: https://vkslaw.knu.ua/images/verstka/1_2015_Chornous.pdf.

Анастасія Андріївна Шамо́ня – студентка III курсу Сумської філії Харківського національного університету внутрішніх справ
Науковий керівник: Марина Олександрівна Колесник – старший викладач кафедри юридичних дисциплін Сумської філії Харківського національного університету внутрішніх справ

ЗАПОБІГАННЯ ВТЯГНЕННЮ НЕПОВНОЛІТНІХ У ЗЛОЧИННУ ДІЯЛЬНІСТЬ

У сучасній Україні втягнення неповнолітніх у злочинну діяльність вже давно стало однією з глобальних проблем кримінально-правової політики, адже йдеться про злочинну поведінку осіб, які перебувають на стадії формування особистості. Разом з тим несформованість емоційної сфери зумовлює більшу чутливість до заходів протидії злочинності. Злочинність серед неповнолітніх є «резервом» дорослої злочинності, а організація і проведення ефективної політики, спрямованої на протидію злочинності неповнолітніх, забезпечує зниження злочинності дорослих осіб. І щоб не допустити зростання злочинності, слід зосередити увагу на запобіганні їй, передусім, – захисті неповнолітніх осіб від негативних явищ, серед яких украй небезпечним є втягнення дорослими особами неповнолітніх у злочинну діяльність.

Саме на зниження рівня злочинності як серед неповнолітніх, так і серед дорослих, спрямована ст. 304 Кримінального кодексу України,